

" মৰমৰ সন্তানসকল – নিজৰ বুদ্ধি আৰু বিচাৰ ধাৰাক ইমান শুদ্ধ আৰু স্বচ্ছ কৰি তোলা যাতে শ্ৰীমত ক যথার্থ ৰীতিৰে ধাৰণ কৰি পিতাৰ নাম উচ্চল কৰিব পাৰা "

প্ৰশ্ন: সন্তানসকলৰ কোনটো অৱস্থাই পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ?

উত্তৰ: যেতিয়া সন্তানসকলৰ নিৰন্তৰ হৰ্ষিতমুখ, অচল-অটল, স্থিৰ আৰু মচণ্ডল অৱস্থা হ'ব তেতিয়া পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাৰ পাৰিব। এনে একৰস অৱস্থাৰ বুদ্ধিয়ক সন্তানসকলেহে যথার্থ ৰীতি সকলোকে পিতাৰ পৰিচয় দিব পাৰে।

গীত: মৰিম তোমাৰ গলিতেই.....(মৰনা তেৰী গলি মে....)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে গীতটি শুনিলে। এনেকৈ কয় – “তোমাৰ দুৱাৰদলিত জীৱন্তে মৰিবলৈ আহিছো”। কাৰ দুৱাৰদলিত? তথাপিও এইটো কথাই স্পষ্ট হয় যে যদি গীতাৰ ভগৱান কৃষ্ণ বুলি কোৱা হয়, এই সকলোবোৰ কথা সম্ভৱ হ'ব নোৱাৰে। কৃষ্ণও ইয়াত থাকিব নোৱাৰে। তেওঁতো হৈছে সত্যযুগৰ প্ৰিন্স (ৰাজকুমাৰ)। গীতা কোনো কৃষ্ণই শুনোৱা নাই, গীতাতো পৰমপিতাই শুনাইছে। সকলো এই এটা কথাৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। ভক্তিত তোমালোকে ইমান পৰিশ্ৰম কৰি আহিছা, তাৰতো দৰকাৰ নাই। এয়াতো চেকেণ্ডৰ কথা। কেৱল এই এটা কথা সিদ্ধ কৰিবৰ কাৰণে পিতাই কিমান পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। কিমান নলেজ (জ্ঞান) দিবলগীয়া হয়। প্ৰাচীন নলেজ যি ভগৱানে দিছে সেয়াই হৈছে নলেজ, সকলো কথা গীতাৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। পৰমপিতা পৰমাত্মাইহে আহি দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাৰ উদ্দেশ্যে সহজ ৰাজযোগ আৰু জ্ঞান শিকাইছে, যি এতিয়া লুপ্তপ্ৰায়। মনুষ্যইতো ভাবে কৃষ্ণই কেতিয়াবা আকৌ আহি গীতা শুনাবহি। কিন্তু এতিয়া তোমালোকে এয়া ভালদৰে গোলকৰ চিত্ৰৰ দ্বাৰা সিদ্ধ কৰিব লাগে যে গীতা পাৰলৌকিক পৰমপিতা পৰমাত্মা জ্ঞানসাগৰে শুনায়। কৃষ্ণৰ মহিমা বেলেগ, পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ মহিমাও বেলেগ। তেওঁ হৈছে সত্যযুগৰ প্ৰিন্স, যিয়ে সহজ ৰাজযোগৰ দ্বাৰা ৰাজ্য-ভাগ্য পাইছিল। পঢ়ি থকা সময়ত নাম ৰূপেৰে অন্য এজন আকৌ যেতিয়া ৰাজ্য-ভাগ্য পালে তেতিয়া অন্য এজন – এইটো সিদ্ধ কৰি শুনাব লাগে। পতিত পাৱন বুলি কৃষ্ণক কেতিয়াও কোৱা নহ'ব। পতিত পাৱন হৈছে এজন পিতা। এতিয়া পুনৰায় শ্ৰীকৃষ্ণৰ আত্মাই পতিত-পাৱনৰ দ্বাৰা ৰাজযোগ শিকি ভৱিষ্যত পাৱন দুনিয়াৰ প্ৰিন্স হৈ আছে। এইটো সিদ্ধ কৰি বুজাবলৈও যুক্তি লাগিব। ফৰেনাৰচকো (বিদেশী সকলকো) সিদ্ধ কৰি শুনাবলগীয়া হয়। নাস্তাৰ ওৱান (প্ৰথম নম্বৰৰ) হৈছে গীতা। সৰ্ব শাস্ত্ৰ শিৰোমণি হৈছে শ্ৰীমত ভাগৱত গীতা মাতা। এতিয়া, মাতাক জন্ম কোনে দিলে? পিতায়েই মাতাক এডাপ্ত কৰে (তুলি লয়)। গীতা কোনে শুনালে? এনেকৈতো কোৱা নহ'ব যে যীশুখ্ৰীষ্টই বাইবেলক এডাপ্ত কৰিলে। যীশুখ্ৰীষ্টই যি শিক্ষা দিলে সেয়াই লিখিত ৰূপত বাইবেল ৰচি পঢ়ে। এতিয়া গীতাৰ শিক্ষা কোনে দিলে, যাক পিছত কিতাপৰ ৰূপত লিখি পঢ়ি থাকে? এই কথা কোনেও নাজানে। অন্য সকলোৰে শাস্ত্ৰৰ বিষয়ে জানে। এয়া যি সহজ ৰাজযোগৰ শিক্ষা, সেয়া কোনে দিলে, এইটো সিদ্ধ কৰিব লাগে। দুনিয়াতো দিনে-প্ৰতিদিনে তমোপ্ৰধান হৈ গৈ থাকে। এই সকলো কথা স্বচ্ছ বুদ্ধিতহে ধাৰণ হ'ব পাৰে। যিয়ে শ্ৰীমতত নচলে তেওঁলোকৰ ধাৰণা হ'ব নোৱাৰে। শ্ৰীমতে ক'ব তুমি একেবাৰে বুজাব নোৱাৰা। নিজকে জ্ঞানী বুলি নাভাবিবা। প্ৰথমতে এইটো মূল কথা সিদ্ধ কৰিব লাগে যে গীতাৰ ভগৱান হৈছে পৰমপিতা পৰমাত্মা, তেৱেঁই পতিত পাৱন হয়। মনুষ্যইতো সৰ্বব্যাপি বা ব্ৰহ্মতত্ত্ব বা সাগৰ বুলি কৈ দিয়ে। অৰ্থবিহীন ভাবে মনলৈ যি আহে তাকেই কৈ দিয়ে। সকলো ভুল গীতাৰ পৰাই ওলাইছে, য'ত গীতাৰ ভগৱান বুলি কৃষ্ণক কৈ দিয়া হৈছে। গতিকে গীতাক প্ৰসংগ কৰিয়ে বুজাবলগীয়া হয়। বেনাৰসৰ গুপ্তাজীকো কোৱা হৈছিল যে বেনাৰসত এইটো সিদ্ধ কৰি শুনোৱা যে গীতাৰ ভগৱান কৃষ্ণ নহয়। এতিয়া সন্মিলনতো হৈ থাকে, সকলো ৰিলিজিয়াচ (ধাৰ্মিক) মনুষ্যই কয় - কি উপায় উলিওৱা যায় যাৰ দ্বাৰা শান্তি আহিব? এতিয়া শান্তি স্থাপনা কৰাতো পতিত মনুষ্যৰ হাতত নাই। কোৱাও হয় - পতিত পাৱন আঁহা। যিহেতু আহ্বানেই কৰি থাকে তেন্তে পতিতে কেনেকৈ শান্তি স্থাপনা কৰিব পাৰে। কিন্তু পতিতৰ পৰা পাৱন কৰি তোলাতো পিতাক চিনি নাপায়। ভাৰত পাৱন আছিল, এতিয়া পতিত হৈছে। এতিয়া পতিত পাৱন কোন? এয়া কাৰো বুদ্ধিলৈ নাহে। কৈ দিয়ে ৰঘুপতি ৰাঘৱ ৰাজা ৰাম.... এতিয়া সেই ৰামতো নাই। মিছাকৈয়ে আহ্বান কৰি থাকে। একোৱে নাজানে। এতিয়া এয়া কোনে (তেওঁলোকক) শুনাবগৈ? বহুত ভাল সন্তানৰ প্ৰয়োজন। বুজাবলৈ বহুত যুক্তিৰ প্ৰয়োজন। ডাঙৰ গোলকো সজোৱা হৈছে, যাৰ দ্বাৰা এইটো সিদ্ধ হৈ যাব যে গীতা ভগৱানে ৰচিছে। তেওঁলোকেতো কৈ দিয়ে যিয়েই নহওক কিয়, হওঁতেতো সকলোৱেই ভগৱান। পিতাই কয় তোমালোক অবুজন। মই আহি পাৱন ৰাজ্য স্থাপনা কৰিলো, তাৰ পৰিৱৰ্তে কৃষ্ণৰ নাম দি দিলা। পতিতকেই পাৱন কৰি ফাৰ্স্ট প্ৰিন্স (প্ৰথম ৰাজকুমাৰ) বনাওঁ। ভগৱানুবাচ -

মই কৃষ্ণৰ আত্মাক এডাপ্ত কৰি ব্ৰহ্মাৰ ৰূপ দি তেওঁৰ দ্বাৰা জ্ঞান দিওঁ। তেওঁ পুনৰ এই সহজ ৰাজযোগৰ দ্বাৰা সত্যযুগৰ ফাৰ্ষ্ট প্ৰিন্স হৈ যায়। এই বুজনি অন্য কাৰো বুদ্ধিত নাই।

তোমালোকে প্ৰথমতে এইটো ভুল সিদ্ধ কৰি দেখুৱাব লাগে যে শ্ৰীমত ভাগৱত গীতা হৈছে সকলো শাস্ত্ৰৰ মাতা-পিতা। তাৰ ৰচয়িতা কোন আছিল? যেনেকৈ যীশুখ্ৰীষ্টই বাইবেলৰ জন্ম দিলে, সেয়া হৈছে খ্ৰীষ্টিয়ানৰ ধৰ্ম শাস্ত্ৰ। অহু, বাইবেলৰ পিতা কোন? যীশুখ্ৰীষ্ট। তেওঁক মাতা-পিতা বুলি কোৱা নহ'ব। মাদাৰৰতো তাত কথাই নাই। এয়াতো ইয়াত মাতা-পিতা আছে। খ্ৰীষ্টান ধৰ্মক কৃষ্ণৰ ধৰ্মৰ সৈতে তুলনা কৰা হয়, এনেয়েতো তেওঁলোক যীশুখ্ৰীষ্টৰ অনুগামী হয়। যেনেকৈ বুদ্ধই ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে সেয়েহে বৌদ্ধিসকলৰ শাস্ত্ৰও আছে। এতিয়া গীতা কোনে শুনাইছিল? তাৰ দ্বাৰা কোনটো ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠা হ'ল? এয়া কোনেও নাজানে। কেতিয়াও নকয় যে পতিত-পাৱন পৰমপিতা পৰমাত্মাই জ্ঞান দিলে। এতিয়া গোলক এনেদৰে বনোৱা হৈছে, যাৰ দ্বাৰা বুজি পায় যে যথামত পৰমপিতা পৰমাত্মাই জ্ঞান দিছে। ৰাধা-কৃষ্ণতো সত্য যুগত থাকে। তেওঁলোকে নিজকেতো জ্ঞান দিয়া নাছিল। জ্ঞান দিওঁতাতো অন্য কোনোবা লাগিব। কোনোবাইতো তেওঁলোকক পাছ (উত্তীৰ্ণ) কৰোৱাইছিল। এই ৰাজ্য প্ৰাপ্তিৰ জ্ঞান কোনে দিলে? ভাগ্যতো আপোনা-আপুনি গঢ়ি নুঠে। ভাগ্য গঢ়োতা পিতা নতুবা টিচাৰ (শিক্ষক) লাগিব। কোৱা হয় গুৰুৱে গতি দিয়ে। কিন্তু গতি সংগতিৰো অৰ্থ নুবুজে। প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ সকলৰ সংগতি হয়। বাকী গতি মানে সকলোৱে পিতাৰ ওচৰলৈ যায়। এইবোৰ কথা কোনেও বুজি নাপায়। তেওঁলোকেতো ভক্তি মাৰ্গত বহুত ডাঙৰ ডাঙৰ দোকান খুলি বহি আছে। সঁচা জ্ঞান মাৰ্গৰ দোকান এই এখনেই, বাকী সকলোবোৰ ভক্তিমাৰ্গৰ দোকান। পিতাই কয় - এই বেদ-শাস্ত্ৰ আদি সকলো ভক্তিমাৰ্গৰ সামগ্ৰী। এই জপ-তপ, বেদ-শাস্ত্ৰ আদি অধ্যয়ন কৰিলে মোক পোৱা নাযায়। মইতো সন্তানসকলক জ্ঞান দি পাৱন কৰি তোলা। গোটেই সৃষ্টিৰেই সংগতি দাতা হওঁ। গতিলৈ গৈ পুনৰ সংগতিলৈ আহিব লাগিব। সকলোৱেতো সত্যযুগলৈ নহে। এই ড্ৰামা (নাটক) পূৰ্ব-নিৰ্ধাৰিত। কল্পৰ আগতে তোমালোকক যি শিকাইছিলো, যি চিত্ৰ বনোৱা হৈছিল, সেয়াই এতিয়া বনাই থকা হৈছে।

মনুষ্যই কয় তিনিটা ধৰ্ম ৰূপী ভৰিৰ ওপৰত সৃষ্টি থিয় হৈ আছে। এটা দেৱতা ধৰ্মৰ ভৰি ভাঙি গৈছে সেয়েহে লৰচৰ কৰি থাকে। প্ৰথমতে এটা ধৰ্ম থাকে যাক অদ্বৈত ৰাজ্য বুলি কোৱা হয়। পিছলৈ এটা ভৰি কমি তিনিটাহে থাকেগৈ, য'ত কোনো শক্তি নাথাকে। নিজৰ মাজতে যুদ্ধ-বিগ্ৰহ চলি থাকে। গৰাকীক পাহৰি যায়। গৰাকীবিহীন হৈ পৰে। বুজাবলৈ অনেক যুক্তি লাগে। প্ৰদৰ্শনীতো এইটো বুজাব লাগে যে গীতাৰ ভগৱান কৃষ্ণ নহয়, পৰমপিতা পৰমাত্মাহে। যাৰ বাৰ্থশ্লেছ (জন্ম স্থান) হৈছে ভাৰত। কৃষ্ণতো সাকাৰ, তেওঁ হৈছে নিৰাকাৰ। তেওঁৰ মহিমা একেবাৰে পৃথক। এনেকুৱা যুক্তিৰে কাৰ্টুন (ব্যঙ্গচিত্ৰ) বনাব লাগে যাৰ দ্বাৰা এইটো সিদ্ধ হৈ যাব যে গীতা কোনে শুনালে? অন্ধৰ আগত ডাঙৰ আঁটা (আইনা) ৰাখিব লাগে। এয়া হৈছেই অন্ধৰ সন্মুখত আইনা। অতি বেছিলৈ যাব নালাগে। এয়া হৈছে ডাঙৰ ভুল। পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ মহিমা বেলেগ, তাৰ সলনি কৃষ্ণৰ মহিমা দি দিছে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰৰ তলত ৰাধা-কৃষ্ণক দেখুওৱা হয়। তেওঁলোকেই পিছলৈ লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ সত্য যুগত, ৰাম-সীতা ত্ৰেতাত। প্ৰথম নম্বৰৰ সন্তান হৈছে শ্ৰীকৃষ্ণ, তেওঁক আকৌ দ্বাপৰলৈ লৈ গৈছে। এই সকলো ভক্তিমাৰ্গত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে। বিলাতৰ লোকসকলে এইবোৰৰ পৰা কি জানিব। ড্ৰামা অনুসৰি এই জ্ঞান কাৰো নাই। কোৱাও হয় জ্ঞান দিন, ভক্তি ৰাতি। ব্ৰহ্মাৰ দিন, ব্ৰহ্মাৰ ৰাতি। সত্যযুগ স্থাপনা কৰোঁতা কোন? ব্ৰহ্মা ক'ৰপৰা আহিল? সূক্ষ্মবতনলৈ ক'ৰ পৰা আহিল? পৰমপিতা পৰমাত্মায়ে সূক্ষ্ম সৃষ্টি ৰচনা কৰে। তাত ব্ৰহ্মাক দেখুওৱা হয়। কিন্তু তাততো প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা নাথাকে। নিশ্চয় প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা অন্য কোনোবা হয়। তেওঁ ক'ৰ পৰা আহিল, এই কথাবোৰ কোনোৱে বুজিব নোৱাৰে। কৃষ্ণৰ অন্তিম জন্মত পৰমাত্মাই তেওঁক ৰথ কৰি লৈছে, এয়া কাৰো বুদ্ধিত নাই।

এয়া অতি বিশাল ক্লাছ (শ্ৰেণী)। টিচাৰেটো বুজি পায় - এই ষ্টুডেন্ট গৰাকী কেনেকুৱা? তেন্তে পিতাই বুজি নাপাব জানো? এয়া বেহদৰ পিতাৰ ক্লাছ। ইয়াৰ কথাই সুকীয়া। শাস্ত্ৰত প্ৰলয় আদি দেখুৱাই কিমান খেলিমেলি কৰি দিছে। কিমান অহংকাৰ। ৰামায়ণ, গীতা আদি কেনেকৈ বহি শুনায়। কৃষ্ণইতো গীতা শুনোৱা নাছিল। তেওঁতো গীতাৰ জ্ঞান শুনি ৰাজ্যপদ পাইছিল। সিদ্ধ কৰি বুজোৱা হয়, গীতাৰ ভগৱান এওঁ হয়। তেওঁৰ গুণ এয়া, কৃষ্ণৰ গুণ এয়া। এইটো ভুলৰ বাবেই ভাৰত কড়ি তুল্য হৈছে। তোমালোক মাতাসকলে তেওঁলোকক ক'ব পাৰা - তোমালোকে কোৱা নাৰী নৰকৰ দুৱাৰ, কিন্তু পৰমাত্মাইতো জ্ঞানৰ কলহ মাতাসকলৰ হাততেই দিছে, মাতাসকলেই স্বৰ্গৰ দুৱাৰ হৈ পৰে। তোমালোকে নিন্দা কৰি আছে। কিন্তু কওঁতাজন অতি বুদ্ধিমান হ'ব লাগিব। সকলো পইন্ট নোট কৰি (টুকি লৈ) বুজাব লাগে। বাস্তৱত ভক্তিমাৰ্গ গৃহস্থীসকলৰ বাবে। এয়া হৈছে প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ সহজ ৰাজযোগ। আমি সিদ্ধ কৰি বুজাবলৈ আহিছো। সন্তানসকলে প্ৰত্যক্ষ কৰাব লাগে। সদায়েই হৰ্ষিতমুখ, অচল, স্থিৰ, মচণুল হৈ থাকিব লাগে। আগলৈ মহিমা নিশ্চয় হ'ব। তোমালোক সকলোতো ব্ৰহ্মকুমাৰ-কুমাৰী হোৱা। কুমাৰী সেইসকল যিয়ে 21 জন্মৰ কাৰণে পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ দিয়ায়। কুমাৰীসকলৰ

মহিমা অতি শ্ৰেষ্ঠ। মুখ্য কুমাৰী হৈছে তোমালোকৰ মন্মা। চন্দ্ৰমাৰ আগত আকৌ ভাল ঠাৰৰো (তৰা) দৰকাৰ। এয়া হৈছে জ্ঞান সূৰ্য। এই গুপ্ত মন্মা বেলেগ। এই বহস্য তোমালোক সন্তানসকলেহে বুজি উঠি আনক বুজাব পাৰা। সেই মন্মাৰ নাম বেলেগ, তেওঁৰ মন্দিৰো আছে। এই গুপ্ত বুঢ়ী মাঁৰ জানো মন্দিৰ আছে!। এই মাতা-পিতা কস্মাইণ্ড (সংযুক্ত)। দুনিয়াই এই কথা নাজানে। কৃষ্ণতো হ'ব নোৱাৰে। তেওঁ তথাপি সত্যযুগৰ প্ৰিন্স। কৃষ্ণৰ শৰীৰত ভগৱান আহিব নোৱাৰে। বুজোৱাতো একেবাৰে সহজ। গীতাৰ ভগৱানৰ মহিমা বেলেগ। সেই পতিত-পাৰন সমগ্ৰ দুনিয়াৰ গাইড (পথ প্ৰদৰ্শক), লিবাৰেটৰ (মুক্তিদাতা) হয়। মনুষ্যই চিত্ৰৰ দ্বাৰা বুজি পাব যে যথাযথ পৰমাত্মাৰ মহিমা বেলেগ, সকলোৱে জানো একে হ'ব পাৰে। অম্বা।

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) নিজৰ অৱস্থা অতি মচণ্ডল, অচল-অটল কৰি তুলিব লাগে। সদায় হৰ্ষিতমুখৰ হৈ থাকিব লাগে।

(2) জ্ঞানৰ শুদ্ধ নিচাত থাকি পিতাক প্ৰত্যক্ষ কৰাব লাগে। গীতাৰ ভগৱানক সিদ্ধ কৰি পিতাৰ প্ৰকৃত পৰিচয় দিব লাগে।

বৰদান: সৰ্ব প্ৰাপ্তিৰ অনুভূতিৰ দ্বাৰা মায়াক বিদায় দি অভিবাদন লওঁতা সৌ ভাগ্যশালী আত্মা হোৱা যাৰ সহযোগী সৰ্বশক্তিমান পিতা, তেওঁৰ সদায়েই সৰ্ব প্ৰাপ্তি হয়। তেওঁৰ কাষলৈ কেতিয়াও, কোনো প্ৰকাৰৰ মায়া আহিব নোৱাৰে। যিয়ে প্ৰাপ্তিৰ অনুভূতিত থাকি মায়াক বিদায় দিয়ে তেওঁ বাপদাদাৰ দ্বাৰা প্ৰতিটো খোজতে অভিবাদন প্ৰাপ্ত কৰি থাকে। গতিকে সদায় এইটো স্মৃতিত থাকা যে স্বয়ং ভগৱানে আমাক আত্মাসকলক অভিবাদন জনায়, যি ভবা নাছিল সেয়া পাই গ'লা, পিতাক পালা সকলো পালা এনেকুৱা সৌভাগ্যশালী আত্মা হোৱা।

স্লোগান: স্বচিন্তন আৰু প্ৰভুচিন্তন কৰা তেতিয়া ব্যৰ্থ চিন্তন স্বতঃ সমাপ্ত হৈ যা ব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!